

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

„De poți, crede — toate se pot celui credincios ...“

(Ev. D. X. după Rusalii)

Sfântul evangelist Matei în Evanghelia acestei Dumineci ne înfățișază cu o rară măiestrie a cuvântului atât de viu și lămurit, una din cele mai pătrunzătoare minuni ale Domnului nostru Isus Christos. În ziua aceea, un părinte năcăjit și desnădăjduit, se apropiase de Isus căzând în genunchi înaintea Lui și zicând: „Doamne fie-ți milă de fiul meu, căci lunatic este și rău pătimește, de multe ori cade în foc, de multe ori în apă...” Acest sfânt Apostol ne mai arată apoi, că acest copil... „duh mut are și ori unde-l apucă, îl zdrobește și face spume și scrâșnește cu dinții și se usucă...” Abia rostise părintele îndurerat cel din urmă cuvânt al cererii sale, — când iată ceva neobicinuit se petrece. Dintr'odată fața blândă a lui Isus se întristează. Și nu se mai stăpâni, căci prea multe îndurase... Privirea lui aprinsă de o sfântă mânie, se îndreaptă spre poporul adunat în jurul lui cași întotdeauna, — să vadă cele ce se vor întâmpla, — apoi izbucni din toată amărăciunea inimei sale răscolite: „O neam necredincios și îndărătnic. până când voi fi cu voi, până când vă voi răbda pe voi?”... Era adâncă lui scârbă față de poporul încăpăținat și fără de rușine alui Israel, pe care îl mustra acum prin aceste grele, însă atât de adevărate cuvinte. Doar prea bine cunoștea, că acest nefericit copil, nu pentru ale sale păcate pătimește, ci fărădelegile părinților lui le ispășește. Domnul puterilor s'a răzbunat asupra acestui copil nevinovat, pe care l-a ales și l-a încercat, să îndestuliască cel puțin într-o câțiva împlinirea

dreptății dumnezeiești, pornită asupra acestui neam păcătos și nerecunoscător.

Acum, când i-se aduse acest copil cuprins de duhul răutății, carele nici o vină nu avea, — i-se făcu milă de el. Cu toate, că ura deșteptată și pricinuită de îndărătnicia poporului acestuia și izbucnită la vederea acestui copil nenorocit și încercat atât de înspăimântător îl tulburase adânc și îi răscolise răbdarea, — își vărsă paharul amărăciunii. Și... se liniști. Iși aduse aminte de groaznica cercetare a copilului acestuia nevinovat. Care cine știe pentru cât de multe și de mari păcate și fărădelegi ale Neamului său, ori ale strămoșilor ori poate ale părinților săi a fost pedepsit cu acele cumplite suferințe. Și nu se depărta. Ca să mântuiască pe fiul perirei...

Și părintele copilului nu desnădăjdui, ci mai vârtos îndrăzni să se mai apropie și să mai încerce îndurarea lui Isus: „De poți ceva fie-ți milă de noi și ne ajută”... Și Isus auzind cererea tatălui acestuia, a zis lui: „De poți, crede — toate se pot celui credincios.” Apoi întorcându-se către norodul, carele cu frică mare foarte asculta și privia cele ce se petrecuseră, îi zise: „Adevăr grăiesc vouă, de veți avea credință, ca grăunțul de muștar, veți zice muntelui acestuia: treci de aici acolo și va trece... și nimica nu va fi vouă cu neputință...” Și toți ascultau și așteptau pătrunși de cuvintele lui Isus... să vadă... ce va face copilului acestuia...

Din clipa aceea, o tăcere adâncă se lăsă... Pe buzele mulțimei incremenise vorba. În această încordare a simțirei, toată suflarea părea, că întrezărește apropiata desfășurare a milei dumnezeiești. Și în fața mulțimei înfrigurate... se arată... minunea cea mare: cuvintele dumnezeiești au mântuit un suflet, — care s'a îndreptat. Inima părintelui

se pătrunde și în sufletul lui străbătu lumina cerească. Și înălțat de puterea credinței, de care fu învrednicit în această clipă a îndurării, — se apropie iarăș de Isus, rostind fericitele lui cuvinte din urmă : „Cred, Doamne ajută necredinței mele !” ...

Și văzând Isus credința mare a Părintelului îndreptat, i-s'a făcut milă de dânsul... Și a poruncit să i-se aducă pruncul în fața lui. Și îndată poruncă a dat spiritului necurat să iasă din trupul pruncului și a ieșit în aceea clipă, strigând și mult îl scuturase, încât se făcuse ca un mort, de au crezut mulți, că a murit. Și după câteva clipe s'a ridicat pruncul deplin sănătos și s'a dus la casa părinților săi. Îl mântuise credința mare și stăruitoare a părintelui său.

Să căutăm să deșteptăm și să aprindem și noi în sufletele noastre flacăra credinței. Deoarece numai la lumina ei vom vedea : „lumina cea pururea fiitoare ...”

Maica Domnului...

Biserica creștină unită în credință cu Roma, precum este cunoscut și în cuprinsul Tării noastre, — a intrat în plină sărbătorire. În viața ei de aproape douăzeci de veacuri, încep să se petreacă fapte minunate de adevărată și rodnică viață creștinească, cari vor dovedi și încreșta odată mai mult puterea de viață și lumina învățătoare și îndreptătoare a Bisericei vii alui Christos. Deoarece atunci când lumea creștină, — la îndemnul părințesc și luminat al Capului văzut al Bisericei lui Christos pe pământ, — ș'a hotărât să facă o deosebită prăznuire Preacuratei Fecioare Maria, — în cursul zilelor acestui an de aleasă amintire, — a înțeles să-și cuprindă mai ales și înainte de toate această închinare în acel vecinic adevăr, care ne înfățișează lămurit și în afară de orice închipuire, că : Vergura Maria este cu adevărat : „Maica Domnului.” Celei pline de dar i-se aduce închinăciune, pentru că este Născătoarea Dumnezeuului nostru. Acest adevăr nestrămutat, în cel mai deplin înțeles, cuprinde rostul îndreptătit și singura pricină a pornirilor acestora sărbătorești, înălțătoare de suflete. O rouă binecuvântată a Cerului, care înviorează inimile, picurându-le nădejdea și puterea primenirii, a îndreptări și a mântuirii, în aceste zile de urgie, cuprinse

de întunecimea și uscăciunea patimilor. În zilele de cercetare ale veacului acestuia, nu avem alt ajutor și acoperemânt, în afară de Preaîndurata Maică a Cuvântului.

Intrucât întreaga nădejde a creștinilor se îndreaptă spre aceea bunătate de Maică, care va grăbi întru ajutor, sârguind spre îmblânzirea Fiului său dumnezeiesc, apărând și acum și pururea, pe ceice o cinstesc după vrednicie. Căci ei fiii trupești ai Bisericei lui Christos, luminați de flacăra credinței, simt și înțeleg prea bine, că din păcatele și fără-delegile lor prin cari de atâtea ori au vătămat și mâniat pe Domnul, nu-și pot lua îndrăsneala să-și cerșească singuri și cu folos îndurare și iertare pentru sufletele lor pornite spre perire. Și astfel au aflat să încerce să se apropie din prisosința inimei de Preasfânta și Preacurata Maică a Domnului. Fiul său iubit, va asculta rugăciunile fiilor lui rătăciți, la dorința Maicei sale și le va împlini ruga,

Când din prilejul acestor zile de închinare, rugăciunile și laudele credincioșilor creștini vor mări și fericii pe duiosă Regină a Cerului : Maica Domnului nostru celui preainalt, înțelegem să ne oprim și să pătrundem cu ochii sufletului nostru pe cea mai frumoasă, mai cucernică și mai vrednică rugăciune de laudă și de cerere a noastră îndreptată către Preasfânta Fecioară : Paraclisul Maicei Domnului, numit și Canonul de mângăiere. Și o facem aceasta deoarece chiar în această minunată rugăciune întâmpinăm mai limpede descoperită „taina cea din veci ascunsă și de ingeri neștiută,” acel mare adevăr al credinței noastre, care ne arată într'un chip deosebit de lămurit, că : Fecioara Maria, este Maica Domnului. Și anume, în sf. Evanghelie a sf. Evangelist Luca, din cuprinsul acestei minunate rugăciuni, unde atât de luminos și la înțeles ni-se spune : „... Și a fost dacă a auzit Elisabeta închinăciunea Mariei, săltat'a pruncul în pântecele ei și s'a umplut de Spiritul sfânt Elisabeta și a strigat cu viers mare și a zis : Binecuvântată ești tu între muieri și binecuvântat e fructul pânteceleui tău : și de unde mie aceasta, ca să vină mama Domnului meu la mine... Și fericită e care a crezut, că se vor plini cele ce s'au zis ei dela Domnul. Și a zis Maria : Mărește sufletul meu pe Domnul și s'a bucurat spiritul meu de Dumnezeu mântuitorul meu. Că a căutat

spre umilința servitoarei sale, că iată de acum mă vor fericii toate neamurile". . .

Nici că se poate cuprinde în puține cuvinte o mărturisire mai lămurită și mai înălțătoare decât aceasta. Ea intruchipează cea mai încântătoare laudă și cea mai aleasă cinstire a Maicei Domnului.

Acum, când înălțăm cuvenitele laude, rugăciuni și cereri spre Pururea Fecioară Maria o sfântă datorință ne rămâne întru a mărturisi, pătruși de o adâncă mulțumire și fericire creștinească, — mai ales în aceste zile de aleasă sărbătorire, acel tainic și vecinic adevăr al credinței noastre creștine, că: Preacurata Fecioară Maria, este: Maica Domnului.

Deoarece, dacă Ea este Maica Dumnezeului nostru, puternică mijlocitoare avem în suferințele și năcazurile noastre. Și vrednicia noastră rugăciune „o va duce la Fiul său și Dumnezeul nostru," Și o va face de folos. . .

La o margine de vreme...

Un înțelept cărturar și un mare cunoscător al trecutului Neamului nostru, iscusitul cronicar: Miron Costin, cu o adâncă și pătrunzătoare înțelegere a rosturilor vieții, a știut cândva, să desprindă adevărul nestrămutat, care stă la temelie tuturor străduințelor omenești spre mai bine, cu o neîntrecută măiestrie a înfățișării: „Nu sunt vremile sub cârma omului, ci bietul om sub vremi"... De puține ori s'a scos la lumină, în cele trecute vremi, un adevăr de cuprinsul acestuia. Care să întrezăriască și să lămuriască atât de limpede desfășurarea firului pe care se înșiră neîncetat și după aceleași legi neschimbătoare soarta Neamurilor cari se părândă în scurgerea vremii. Rămâne statorit în afară de orice îndoială, că nu omul, marginita și trecătoarea ființă este cea, care hotărăște și îndreaptă depănarea vieții pământești, clipă de clipă, cu toate faptele și schimbările ei neconținute, încă în mare parte necunoscute ori nepătrunse. Ci, cu toate acestea, nu e mai puțin dovedit și mai departe de înțelegerea și descoperirea minții omenești, că dacă în cuprinsul vieții neamurilor pământului sunt legi, fapte și schimbări cari nu se pot înrăuri și încunjura, în același timp putem întimpina între alte

împrejurări, unele fapte, întâmplări și schimbări, a căror împlinire ori împiedecare atârână întru toate numai de voința și hotărârea nestânjenită a omului. În cartea vieții neamurilor numai acestea se pot cuprinde, cași unele cari intră în judecata și puțința lui de îndreptare. Și intrucât omul e pe deplin stăpân asupra lor, să le facă ori nu, să le schimbe și îplinească după cea mai bună și potrivită a lui cumpănire, — e firesc, că de toate urmările lor bune ori rele, el singur se face vinovat și în urmărire cu tot dreptul răspunzător. Și anume în măsura în care le-a cunoscut și le-a voit. Astfel se face, că în viața popoarelor, întâlnim de multe ori anumite prilejuri și împrejurări, între cari puteau și ar fi isbutit să înfăptuiască îndatoririle și chemările lor cu mult mai bine și mai cu folos, ar fi fost în stare să încunjure multe rele și nenorociri, dacă nu ar fi scăpat din vedere drumul cel drept, înăbușind glasul îndreptător al conștiinței. Acestea apropie și aduc zi cu zi năruirea celor mai puternice stăpâniri. Deoarece peste toți și toate este: Domnul, al lui este pământul și plinirea lui și toate cele ce sunt într'insul". . . Și cu toate aceste nimic nu este mai nesocotit din partea omenirii, decât chiar acest vecinic adevăr: Dumnezeul atotputernic, care ridică și coboară neamurile, după înțeleapta lui cărmuire. El cărmuiește vremile, după vrednicia popoarelor. Incât putem mărturisi, că stricarea vremilor vine din înrăutățirea neamurilor. . .

În zilele noastre, vom afla cu destulă îngrijorare, că dintele vremii, — între altele, — a început să macine și temelie neamului nostru: credința. Din timpurile din urmă prea des se vorbește despre: „lumea nouă," față de „lumea veche" a trecutului. Se ridică în slavă „lumea nouă," cea „înaintată și luminată" și se ponegrește în fel și chip „lumea veche," cea întunecată, cea „rămasă." Și una din laudele „lumii noi," este chipul cum înțelege această lume „nouă" să-și „țină" credința. Credința zilelor noastre este credința ochilor, a formelor, a fățărniciei, a patimilor și a vorbelor goale, față de credința faptelor, a convingerei, a iubirii și a înaltelor îndemnuri din „lumea veche" și cu toate acestea, — omenirea timpurilor noastre, se amăgește așteptând „timpuri mai bune, — dupăce „și-a pus alt temei, decât acela care a fost pus: Isus-Christos."

La noi încă se arată o astfel de „lume

nouă." Incep să se schimbe și strice rosturile vieții, încât suntem porniți spre slăbirea moravurilor bune, ne depărtăm de către pământul virtuților, pentruca să ne apropiem și legăm tot mai mult nu numai cu trupul, ci mai ales și cu sufletul, care ajunge tot mai mult în stăpânirea și robia bunurilor amăgitoare pământești. În Țara „nouă” românească, ne trebuie credința „veche.” Să o păzim și să o ridicăm la înălțimile trecutului. Deoarece mănecăm din învățăturile vremilor apuse și avem sfânta datorință să arătăm, — încă din vreme, că: România „nouă” nu va putea dăinui, dacă nu va avea la temelie credința „veche” a: adevăratului Christos. . . . Deci lume nouă „în cele bune,” însă în credință: „veche” așteptăm. . . .

Asociațiunea Generală a Cantorilor Gr. cat.
din Transilvania.

No. 512—1931

Convocator.

În conformitatea cu art-18 din statutele Asociațiunii generale a Cantorilor Români Uniți din provincia Metropolitană de Alba-Iulia și Făgăraș, prin aceasta convocăm toți cantorii la congresul care se va ține în Cluj la 18 August 1931 cu următorul

Program :

1. La orele 8 Sfânta Liturgie solemnă în Catedrală, împreună cu părăstas pentru membrii decedați.
2. La orele 9^{1/2} deschiderea congresului prin invocarea Spiritului Sfânt.
3. Raportul secretarului general.
4. Raportul cassierului general.

5. Alegerea unei comisiuni pentru verificarea raportului secretarului.

6. Alegerea unei comisiuni pentru verificarea raport. cassierului.

7. Alegerea comitetului central pe un interval de 4 ani conf. art. VI. din statute.

8. Chestia sediului Asociațiunii.

9. Esmiterea unei comisiuni pentru modificarea unor articole din statutele Asociațiunii.

10. Designarea locului și timpului, unde se va ține proximalul congres.

11. Alegerea comitetului pentru redactarea revistei „Cantorul Român”.

12. Discuție publică referitor la înființarea școlii de cantori și internat.

13. Eventuale propuneri. a) Înființarea comitetelor județețe. b) Unificarea muzicii bisericeste, etc.

Satu-Mare la 10 Iulie 1931

Secretar general: Președinte :
IOAN POP AUREL DRAGOȘ

N. B. La ora 13 masă comună, un taxă 60 Lei.

Poșta administrațiunii. Rds. L. V. în B. M. Cvițăm cu mulțumită abonamentul de 100 Lei.

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT”

tradus și tâlcuit de pâr. dr. Bălan
la LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNII SIGHET

Piața Unirii No. 25.

Calendar săptămânal.

9 — 15 August 1931.

9. Dumineca X. d. Rus. (Ev. Mat. 17, 14) Ap. Matia.
10. Luni. M. Laurențiu.
11. Marți. M. Euplu.
12. Mercuri. M. Foție.
13. Joi. C. Maxim.
14. Vineri. Pr. Michea.
15. Sâmbătă. Adormirea Maicei Preacurate.